

אגרת שוחם

גיליון 1081

חצות: 11:52

כניסת שבת: 16:45 צאת שבת: 17:45

י' בשבט ה'תשפ"ו (24/1/2026) פרשת בא

הבית כמזבח

לפני יציאת מצרים מצטווים בני ישראל לקחת "איש שֶׁה לְבַית אֱבֹת שֶׁה לְבָתָּה" (יב, ג). מה טיבה של לקיחה זו? האם מדובר בקורבן? מכמה דינים בפרשה ניתן להתרשם שמדובר אכן בקורבן: ישנה הגדרה ברורה של הבהמה: "שֶׁה תָּמִים זָכָר בֶּן שָׁנָה זָהִיחַ לָכֶם, מִן הַכֶּבֶּשִׂים וּמִן הָעִזִּים תִּקְחוּ" (שם, ה), המזכירה קורבנות

אחרים; קיים איסור "נותן": "וְהִנֵּתָּר מִמֶּנּוּ עֵד בְּקָר אֶשֶׁר תִּשְׁלֹמוּ" (שם, ו), כמו בקורבן שלמים (ויקרא ז, יז); ואף צירוף המצות (עוד לפני ש"יִשְׂאָה הָעֵם אֶת בְּצִקוֹ טָרָם יִתְקַח"!) מזכיר צירופים כאלה בקורבנות נוספים (עיין ויקרא ב, ד; ז, יב). ברם, מצד שני: הייתכן קורבן ללא מזבח?

משמעותו של המזבח, בדרך כלל, היא ביטוי למקום השואה השכינה, כפי שמשמע מהפסוק: "וּמִזְבֵּחַ אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי... בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֹּר אֶת שְׁמִי אֲבֹא אֵלַיךְ וּבִרְכִיתִיךָ" (שמות כ, כא). משום כך, בין השאר, לא נמנעו האבות מלכנות את מזבחותיהם בשמות ה', כגון יעקב: "וַיִּצְבֹּב שָׁם מִזְבֵּחַ, וַיִּקְרָא לוֹ אֶל-לֵהִי יִשְׂרָאֵל" (בראשית לג, כ). כך גם מובן, מדוע הבורחים מאימת עונש מצאו את דרכם אל קרנות המזבח (כגון אדוניו ויואב בן צרויה—עיין מל"א א-ב), מתוך שסברו שמדובר כאן במציאות אקס טריטוריאלי, שבה יהיה מ"חסינות". בניגוד למחשבה זו, מדגישה התורה: "יִכִּי יָזַד אִישׁ עַל רֵעֵהוּ לְהָרֹגוֹ בְּעֶרְמָה, מֵעַם מִזְבְּחֵי תִקְחֶנּוּ לָמוֹת" (שמות כא, יד); אולם ללא רשותו המפורשת של הקב"ה לעשות כן, אכן לא היתה לאיש רשות להוציא אדם "מעם המזבח"—מרשותו של הקב"ה. לאור זאת נראה שבפסח הופך הבית כולו להיות מזבח—מקום שכולו קודש לה', ותחת שמירתו הבלעדית. דבר זה נעשה בראש ובראשונה על ידי נתינת הדם: "וַיִּטְבְּלֶתֶם בְּדָם אֶשֶׁר בַּסֵּף, וְהִנֵּתֶם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוֹזוֹת" (יב, כב), המזכירה את נתינת הדם על קרנות המזבח: "וַיִּטְבְּלֶם אֶצְעָעוּ בְּדָם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ" (ויקרא ט, טז). ועל כך אמרו חז"ל: "ג" מִזְבְּחוֹת הֵיוּ שֵׁם: עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוֹחוֹת" (פסחים צו ע"א).

כך ניתן להבין את ההלכות המיוחדות של קורבן הפסח, כגון האיסור: "לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת מִן הַבֶּשֶׂר חוּצָה" (יב, מו), המובן היטב אם הבית נתפס כמזבח. אף איסור החמץ—שאף הוא מוזכר כבר בפס' יט: "כִּי כָל אֶכֶל מִמֶּמֶצֶת וּנְכָרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעֵדֶת יִשְׂרָאֵל", עוד לפני יציאת מצרים—אף הוא מתבאר כעת, שהרי ממילא נאסר להעלות חמץ למזבח (ויקרא ב, יא-יב): "כִּי כָל שָׂאֵר וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לָהּ... וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵעָלוּ לָרִיחַ נִיחֹחַ". בפרשת הפסח בא אפוא לידי ביטוי הרעיון שהקב"ה מגן על כל בית בישראל, כאילו היו בשטח המזבח. על ידי ההלכות המיוחדות שהוזכרו, מקבל הבית מעמד מיוחד של קדושה והופך להיות מקביל למזבח—רשותו של הקב"ה.

שבת שלום

מתוך "נקודת פתיחה" / הרב אמנון בזק

תקופת בית שני
ממלכות ועד חורבן
הסדרה מוקדשת לע"ג חבר הקהילה ד"ר חיים גולדשטיין ז"ל

ד"ר אורית פלג ברקת
האוניברסיטה העברית
דמותו ורבת הפנים של המלך הורדוס בראי האדריכלות של מפעליו

על ההרצאה:
המלך הורדוס נחשב לאחד הבנאים הגדולים בהיסטוריה של ארץ ישראל. אך מי באמת היה הורדוס? צאצא למשפחה אדומית מגיירת? יהודי אדוק, מלך וסל של האימפריה הרומית? מהיג אכזרי או בנאי גדול? בהרצאה נבחר את האישיות המורכבת של הורדוס דרך האדריכלות והאמנות במפעלי הבנייה הרבים שיש.

על המרצה:
ד"ר אורית פלג-ברקת, ראש המדור לארכיאולוגיה קלאסית במכון לארכיאולוגיה באוניברסיטה העברית ונהלת חפירות באותם ארכיאולוגים שונים. בין פרסומיה הרבים: על האדריכלות והאמנות של תקופת הבית השני, וכן על ירושלים של שלהי ימי הבית השני.

השעור יתיקום בבית הכנסת "דורות אברהם" רחוב מכבים 94, שוחם
20:15 תחילת השעור
20:30 תחילת תחילת השעור
השעור ימועד לנשים ולגברים | הכניסה חופשית
054-7784823 | beit.midrash.ev.shoham@gmail.com

מלגה לנוער
ע"ש שלמה אמסלם ז"ל
מלגה לשנת תשפ"ו
ע"ס 1,500 ₪
הרישום החל לתלמידי ז"י-1
מועד אחרון להגשת בקשה: 5.2.26
פרטים באתר המועצה ואתר חמש | 054-2800312

מזל טוב!
לדגנית ולצביקה נטוביץ
להולדת הנכדה,
בת לירדן ולדניאל מילר
למנחם ולאביבה ידוב
להולדת הנכד,
בן לחגית ולמשה

זכרת כי ח' אלוך חוא העתן לך כוח לעשות חיל!
מחפלי בית הכנסת נרים נשים ובני נוער מומנים לשיחה עם
אלי' בבילי יד.
שלח חלק במבצע "עם כלביא" - במלחמה נגד אירן
ההרצאה חתומה במוצ"ק פרשת בשלח 31/1/2025
בבית הכנסת "שמחת משה"
התחנות וזיכור מ"ו בשבט בשעה 20:00
תחילת ההרצאה 20:30

צביקה לשירותכם!
זקוקים לטכנאי מחשבים?
למנעולן? לאיש מקצוע?
לצביעת הבית?
לאינסטלטור?
054-593-3248

חיים פרידמן
052-294-4211
שירות, אמינות ומחיר
ללא תחרות

פלטות שבת, מיחמים לשבת, מוצרי חשמל, החלפה ותיקון דוד שמש

"תורה והשראה" - תובנות ניהול מהפסטר פרשת השבוע / פרשת בא
אשכנזים וספרדים מפטירין בירמיה מו יג—כח: **"הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' אֱלֹהֵינוּ הִנְבִּיא לְבֹא נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לְהָקֹץ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם"**.

הספונסר העליון – הקב"ה כמוביל הפרויקט הגדול

<דרך כלל פרויקט יוצא לדרך ביוזמת ה-Project Sponsor—יוזם הפרויקט והגורם המממן שלו. הספונסר הוא הגורם הבכיר שממנה את מנהל הפרויקט, מעניק לו סמכות וגב ניהולי, ואחראי להצלחת הפרויקט ברמה האסטרטגית והארגונית>

אירועי פרשת בא – יציאת מצרים, שלב מבצעי של פרויקט המסע לארץ ישראל, שנת 1274 לפנה"ס.

אירועי ההפסטה – גלות בבל, שלב אסטרטגי / מסכם, שנת 600 לפנה"ס.

הקשר ביניהם:

בפרשת בא משה מקבל הוראה מהקב"ה: "בא אֶל פְּרָעָה" – הספונסר (הקב"ה) נותן לו גב וסמכות לפעול מול אתגר ישיר.

בהפסטה, נאמר: "אֵלֶּי־תֵירָא ... כִּי אֶתֶּךָ אֲנִי..." . הגיבוי נמשך גם בטווח הארוך, הקב"ה מבטיח שהפרויקט יצליח לאורך זמן למרות סיכונים ולחצים.

הפסוק

"אֵתָּה אֵלֶי־תֵירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב נֹאם ה' כִּי אֶתֶּךָ אֲנִי כִּי אַעֲשֶׂה כָל־הַגּוֹיִם / אֲשֶׁר הִדְחִיתִּךָ שָׁמָּה וְאַתָּה לֹא־אֲעֲשֶׂה כָל־הַיִּסְרָתִיךָ לְמִשְׁפָּט וְנָקָה לֹא אֶנְקֶה" (ירמיה יג כח)

הרקע

בפרשת בא נאמר למשה: "בא אל פרעה – אל תדאג, אני איתך. כל כוחי, משקלי וסמכותי בידך; לך לפעול בביטחון". הגיבוי הוא מיידי, מול משימות ספציפיות. בהפסטה מובטח: "אֵל תֵּירָא... כִּי אֶתֶּךָ אֲנִי... וְאַתָּה לֹא אַעֲשֶׂה כָל־..." – כאן הגיבוי הוא אסטרטגי וארוך טווח, המבטיח שהפרויקט נשמר ומנוהל נכון לאורך זמן. במונחי ניהול פרויקטים, משה מייצג את מנהל הפרויקט, המתמודד עם משימות מורכבות ואתגרים ישירים (פרעה), והקב"ה הוא ה-Project Sponsor, המעניק לו סמכות, כוח ותמיכה.

התובנה הניהולית

הפסוק בהפסטה מדגיש שלמרות סיכונים ואי-וודאות, יש מנהל-על (Project Sponsor) שמלווה את הפרויקט, מפקח על המהלכים ומספק גב ותמיכה למנהלי הביניים. ההבטחה היא שגם כשיש בעיות או קונפליקטים, הפרויקט ינוהל באופן נכון ויתוקן בהתאם.

בדיוק כמו הספונסר הארגוני בפרויקטים מודרניים, הקב"ה:

- נותן סמכות למנהל (משה) לפעול מול גורמים חיצוניים (פרעה)
- מגן עליו ומבטיח שהפעולה תצליח ככל שניתן
- מספק תמיכה וביטחון כדי שהמנהל לא יעצר מול קושי או פחד

הפרקטיקה - קישור לעולם ניהול פרויקטים

ספונסר ראוי חייב להראות תמיכה וליווי פעילים:

- להוציא כתבי מינוי רשמיים למנהל הפרויקט ולחזק את סמכותו בארגון.
- להעצים את מנהל הפרויקט מול ההנהלה ובעלי עניין.
- לפתור חסמים, להבטיח משאבים ולתמוך בהחלטות קריטיות.
- לעקוב ולפקח אסטרטגית, להבטיח שהפרויקט נשאר במסלול.

גב ברור, משאבים, סמכות ופיקוח רציף הם מפתחות להצלחת פרויקטים מורכבים, בדיוק כמו הקב"ה שמגבה את משה.

הספונסר מחזיק את "האחריות האסטרטגית".

לסיכום

בפרשת בא ובהפסרתה אנו לומדים שפרויקט יציאת עם ישראל ממצרים מדגים עקרונ חשוב בעולם הפרויקטים: בלי Project Sponsor ברור, קשה להצליח; לעומת זאת, עם מנהל-על שנותן גב ומבטיח מסגרת והכוונה, ניתן לנווט פרויקט גם במצבי חוסר ודאות ומורכבות.

הפרשה מייצגת גיבוי מיידי מול משימות קונקרטיות, ההפסטה מייצגת גיבוי אסטרטגי לאורך זמן – בדיוק כמו תפקידו של Project Sponsor.

וקצת אקסטרוליה...

דוגמה עדכנית רלוונטית שממחישה את הרעיון הניל: בחברות מובילות בארה"ב נמצא כי חוסר Sponsorship פוגע בקידום וזימות ומנהלים, במיוחד עבור קבוצות מוחלשות. בדוח Women in the Workplace 2025 מצוין כי מנהלים שנתמכים ע"י ספונסר שמגבה ומקדם אותם, עומדים באתגרים שלהם ואף מקבלים קידום כמעט פי שניים יותר מאלו שאין להם.

זו דוגמה לכך שספונסר שמלווה, מגבה ומעצים מנהלים לאורך זמן, תורם לשינוי ממשי בארגון.

לעילוי משמת

עמית בונצל הי"ד, בן נועה ויצחק, רועי מרום הי"ד, בן טלי ורענן
אבי מורי ע"ה, אילן בן מרטה ומשה

במבט נשי / פרשת בא

"וַיִּשְׁאָלוּ מִמִּצְרַיִם כִּלְי כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב וּשְׁמֹלֹת" (שמות יב לה)

כשעם ישראל עומד לצאת ממצרים, התורה מדגישה: "וַיִּשְׁאָלוּ... כֵּלֵי כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב". למה זה כל-כך חשוב? מדוע ה' מצווה אותם לקחת רכוש — דווקא לפני היציאה? הרי עם שעומד לעבור נס, לצאת לחרות, לשיר שירה, לא אמור להיות עסוק בכלי כסף... אבל כאן מתחלפת העבדות בחרות. זהו רגע של תיקון פנימי. עם ישראל היה תקוע בתודעת עבדות, עבד לא מבקש, עבד לא מרגיש שמגיע לו. עבד גריל לעבוד בלי לקבל שכר, בלי להרים ראש, בלי להרגיש שמישהו צריך לתת לו משהו.

הקושי לא היה רק בגוף. זו הייתה תודעה, צורת חשיבה, צורת חיים. וכשהקב"ה רוצה להוציא את ישראל לחרות, הוא יודע שאי אפשר לצאת באמת, אם עדיין נשארת תחושת עבדות פנימית.

לכן הוא נותן להם פעולה מעשית לשינוי התודעה. שיבקשו. שידעו שמגיע להם.

שירגשו ראויים לקבל תמורה.

זה הרבה יותר מרכוש — זו תרפיה נפשית ורוחנית לעם שרמסו את ערכו במשך דורות. עם שלא מאמין שיש לו ערך לא יוכל לקבל תורה

כדי לעמוד במעמד הר סיני, כדי להיות עם של ייעוד ושל שליחות, כדי להיות מחובר לרוח — צריך קודם כל לדעת שיש לך ערך, שיש לך קומה, שיש לך זכות לבקש, לקבל, להיות.

ה' בעצם אומר לעם ישראל: "אני רוצה שתכירו בגדולה שלכם. אתם לא עבדים — אתם בני מלכים".

שבת שלום

סיגלית קאשי

לעילוי נשמת טליה ברכה בת יצחק

חידון א' ב' לפרשת בא / זיוה מונסונגו

- א. על מכה זו אומר פרעה: "הֲקִטְאִיתִי לָהּ"
- ב. אֶלְקִיכֶם וְלָכֶם..."
- ג. המכה הקשה ביותר.
- ד. עליו נאמר: "וַיְהִי כִּאֲזֹרֶת הָאָרֶץ."
- ה. אות על הבתים.
- ו. הקשחות.
- ז. השלימו: " _____ אֶתֹּו בְּחִפְזָן פֶּסַח הוּא לָהּ..."
- ח. כשישאלו אתכם: "מָה הַעֲבַדְתָּ הָזֶאת לָכֶם..." תענו?
- ט. במכה זו המצרים לא ראו איש את אחיו.
- י. תפילין.

פרשה בתמונה / פרשת בא

"לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו לשלֵּט יָמִים, וְלָכֶּךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹרֶךְ יָמֵיהֶם" (שמות י כג)

במכת החושך מוטל על כל ארץ מצרים חושך מוחלט אשר גורם לכל המצרים חוסר יכולת לזוז ממקומם. בניגוד למצרים, אצל בני ישראל היה אור בכל מקום שבו הם גרו.

אריסטי, צפון יוון

צילום והקשר אבי אלטלף

ראיון עם נועה פנאהלה / אבינועם הרש

לרגל הזכייה המיוחדת והמכבדת, לקחנו את מנהלת האולפנה נועה פנאהלה שתשתף אותנו איך הדברים נראים מצד המנהיגה היושבת על ההגה: האתגרים, החלומות, רגעי השיא, החזון החינוכי והאמונה הבלתי מתפשרת בצוות שמלווה אותה.

נועה, ספרי לנו קצת על עצמך לטובת מי שעוד לא מכיר אותך?

"נעים מאוד. אז קוראים לי נועה פנאהלה, אני נשואה +4 אוצרות וגרה בשומרון. יש לי תואר שני בניהול מערכות חינוך ואני שנה חמישית בשלהבת."

בואי נתחיל מהשאלה המתבקשת שנראה לי שכל הורים בשוהם, שרוצים לרשום את הילדה שלהם לאולפנה, שואלים: פרס חינוך לאולפנה 'שלהבת' בגלל?

"האולפנה קיבלה פרס חינוך על שילוב מיוחד בין הון אנושי, קשר אישי, ואיזון מיוחד בין קודש לחול. התמחיל המיוחד הזה לכד את עיני הממונים על הפרס ואני שמחה שהעבודה הקשה שלנו, קיבלה את ההערכה הראויה לה."

בואי נתפרע קצת כי לא בא לי ראיון כזה... שגרת. נניח שמתקשרים אלייך מ'אורט' ואומרים לך שהאולפנה קיבלה תקציב של ארבעים מיליון שקל, מה היית עושה עם הכסף?

"ארבעים מיליון שקל! מעניין. קודם כל דואגת שלמחנכות המסורות שלי תהיה מכונת קפה מפנקת עם מבחר טעמים. כי לגמרי מגיע להן. וברצינות: אני חושבת שצ'ק שמן ללא ספק יאפשר לנו להגשים חלומות של בניית מרחבי למידה ייחודיים וחדשניים שהתוכניות עבורם מחכות כבר שנתיים במגירה. מה שבטוח: יהיה לנו מה לעשות עם הכסף הרבה יותר מהר ממה שאתה חושב. המגירות שלנו מלאות בחלומות."

אז אם כבר חלומות, מה באמת החלומות שלך לגבי האולפנה? לאן את רואה אותה הולכת? מניח שאת לא מהטיפוסים שהולכים עכשיו לנוח...
"האולפנה שלנו עושה את דרכה ומכוונת להיות אולפנה ערכית-תורנית-טכנולוגית. אבל לא במובן הקלישאתי של המילה אלא ממש לעמוד ולנשום את הערכים האלו. שכל תלמידה שמגיעה אלינו תדע שהיא הולכת לקבל את המעטפת הזו. אני חושבת שבזכות המניפה המיוחדת הזו, האולפנה כבר נהפכה לאבן שואבת לכל בנות שוהם והסביבה. החלום שלי זה להמשיך את הקו הזה ולהפוך למגדלור של השראה שייתן כתובת אמיתית של מצינויות מתוך שוויון הזדמנויות אמיתי למיצוי העצמי וקידום ההצלחתן של התלמידות שירגישו שאנחנו רואות את הנשמה שלהן וחורטות על דגלנו להצמיח להן כנפיים"

תני לנו שני סיפורי הצלחה: אחד הצלחה פרטית של תלמידה ואחד של כלל האולפנה מאז שהגעת?

נועה חושבת ועונה: "אתה רוצה סיפורי הצלחות... בשנה שעברה סייעה אצילנו בוגרת מהממת שהגיעה אלינו מכיתה ז': בשנות החטיבה היה נראה שתעודת בגרות זה לא הכיוון. הנערה הייתה כבר מיואשת לגמרי מכל העניין ונראה שהרימה ידיים. המבט שלה נראה כבוי והבנו שנצטרך לחשוב על משהו יצירתי עם המון לב כדי להפיק בה מחדש את הרוח והאמונה העצמית. העובדה המעניינת היא שלמרות העניין הלימודי היא הכניסה הרבה אור ושמחה לאולפנה בכלל ולכיתתה בפרט. צוות האולפנה עטף אותה בהרבה חום ואהבה ולא וויתר לה גם ברגעי תסכול ומשבר. נתנו לה את התחושה וההרגשה שלמרות שהיא כבר הפסיקה להאמין בעצמה, אנחנו לא וויתרנו עליה. בצעדים לא פשוטים ועם דמעות בלתי פוסקות, הצוות נלחם יחד איתה והיא הצליחה לסיים תעודת בגרות מלאה. הבוגרת נמצאת איתי בקשר יומיומי ומגיעה לביקור בכל פעם שיוצאת הביתה מהמדרשה. בטקס הסיום של יב אמרה: 'אתם המבוגר הזה שהאמין בי! מי היה מאמין שאסיים תעודת בגרות ו-12 שנות לימוד?' אתה מבין? אלו הרגעים שבשבילם מורים נכנסים לחינוך"

מדהים ומרגש. ועכשיו לגבי ההצלחה הכללית שלכם כאולפנה?

"הצלחה כללית... לפני 5 שנים פתחנו שנה כששכבה ז' מנתה 16 בנות. השנה אני שמחה לבשר בהודיה גדולה לה' יתברך שאנחנו מונים 106 בנות בשכבה ז'! נראה לי שהביקוש מדבר בעד עצמו. בנוסף, האולפנה מצליחה לשלב בין מסלולי מצינויות לפתיחת כיתות חינוך מיוחד שנותנות מענים חדשים שלא קיימים באולפנות אחרות במרכז. זו הייחודיות שלנו ועל כך גאותנו"

דיברנו על הצלחות ורגעים משמעותיים שמלווים בסיפוק, אבל כל איש חינוך יודע שברוך ה' השדה החינוכי מלא וגדוש במורכבויות ואתגרים. תוכלי לשתף אותנו קצת באלו שאת צריכה להתמודד אתם?

נועה חושבת, לוקחת נשימה עמוקה ועונה: "אתגרים... אני חושבת שהשאיפה להגדיל תורה ולהאדירה בקרב הבנות ולהציב להן רף של מצינויות דתית תוך בניין הקומה האמונית והערכית שלהן, לצד הרצון לגרום להן לעבוד את ה' מאהבה וללא כפייה ויצירת אטמי זה בעצם אחד מהאתגרים היותר גדולים שלנו. אנחנו יודעים שחינוך מתוך כפייה לא תמיד מחזיק. הרצון שלנו הוא שתלמידות יפתחו את הזהות הדתית שלהן מתוך חיבור אמיתי והזדהות עם ערכי היהדות. בגאווה. בשייכות. בראש מורם. וזה תהליך שלוקח זמן, כמו בישול איטי שמצריך סבלנות. הכי קל לסנוט בתלמידה שבאה בלבוש שלא הולם את התקנון. לגרום לה להבין בעצמה מדוע תקנון הלבוש או יותר נכון, רוח האולפנה בעצם נועדה כדי להגדיל ולהעצים את מי ומה שהיא, זה כבר אתגר אחר ואנחנו לגמרי נכונים ללכת לקראתו."

הרבה הורים בשוהם יקראו מן הסתם את הריאיון וישאלו את עצמם: מה בכל זאת מייחד את 'שלהבת' על פני שאר האולפנות שנמצאות באזור ויכולות לשמש כבית פוטנציאלי עבור הילדות שלהם. מה תוכלי לענות להם?

"אני חושבת שהעניין הדיפרנציאלי והיכולת שלנו לגוון ולהכיל מניפה שונה של תלמידות. 'שלהבת' היא אולפנה מאפשרת ומנגישה. יש לנו המון בנות במסלולי מצינויות, אבל יש גם לא מעט בנות שזקוקות להרבה קבאים בתהליך השש שנתי וגם הן מקבלות את התחושה שבשבילן נברא העולם. צוות האולפנה ייחודי ביכולת שלו להכיל ולהוביל את כולן לקצור הצלחות ולהגשים מטרות. אני חושבת שהאקלים שלנו, שמסתכל קודם כל על הנשמה של התלמידה, הוא זה שמאפשר לאולפנה להיות בית חינוך שכל תלמידה תמצא בו את מקומה"

כל מנהלת יודעת, שתכלס, לצוות החינוכי יש תפקיד אקוטי מאוד בהשגת היעדים שהיא מציבה. מה את יכולה לספר לנו על הנבחרת המנצחת שלך?

"צוות שלהבת הוא זכייה ענקית שלי כמנהלת. התחושה של משפחתיות בחדר מורים באה לידי ביטוי בשיתוף, אכפתיות, במקצועיות ובהרבה פירגון הדדי אחד לשני. אני חושבת שקצרה היריעה מלספר על כל כך הרבה דברים שהצוות הזה עושה, הקשורים לאכפתיות בלתי נגמרת, מפלים של נחישות ורצון לעזור ולהרים לתלמידים, ובעיקר תחושת שליחות ואמונה, שבכל יום שהמורים והמורות שלי מגיעים ומגיעות לעבודה, אנחנו מפסלים נשמות ומרימים עבורם את השמיים."

עד כמה את מרגישה שהאולפנה מעורבת בתוך הקהילה?

"אני חושבת שהאולפנה מעורבת בקהילה באופן משמעותי מאוד. אנחנו שותפים מלאים לנעשה בקהילה. הבנות מתנדבות באופן קבוע ב'מרכז יום לקשיש', ב'יד משוהם', באריות מזון, בחבילות לחיילים ועוד... אנחנו מאמינים שמעורבות חברתית בתוך הבית פנימה מחזקת את תחושת החיבור והשייכות. מעבר לכך, המטרה שלנו היא לגדל תלמידות שרוצות להשפיע ולתת ולהיות עסוקות בתיקון עולם, מעבר להישגיות ולציונים. כאשר תלמידה מרגישה שמימוש עצמי קשור לנתינת... אז אנחנו יודעות שהצלחנו."

תני לנו לסיום את אחד מהרגעים המרגשים ביותר מאז שנכנסת לתפקיד?

"קבלת פרס חינוך היה ללא ספק רגע מיוחד בחיי כמנהלת. בטקס השתתפו כל הבנות והצוות שהם חלק בלתי נפרד מחיי, לצד המשפחה הגרעינית שלי שהפתיעה והגיעה."

המעמד הזה, בנוכחות כל מי שמהווה מנוע יום יומי לעשייה שלי- היה עוצמתי, ונתן אנרגיות לעוד עשייה משמעותית. אנחנו לא נמצאים כאן בשביל הפרס וההכרה וכמובן שהגמול האמיתי הוא הידיעה שהצלחנו להשפיע על התלמידות שלנו, ולגרום להן להאמין שבשבילן נברא העולם. אבל לפעמים, זה יכול להיות נחמד לדעת ולהיזכר שמישהו גם מעריך את כל העשייה הזו"

